

Ἔρημος ἢ Ἑλλάδα!

ἀρχ/του Δανιήλ Ἀεράκη

Μποροῦμε νὰ πανηγυρίζουμε, ὅταν γύρω μας ἕνας κόσμος πεθαίνει; Μποροῦμε νὰ πανηγυρίζουμε, ὅταν ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει; Καὶ δὲν μιλάμε γιὰ σχῆμα λόγου ἢ γιὰ ὑπερβολὴ ἢ γιὰ παραβολικὴ παράστασι. Μιλάμε γιὰ πραγματικότητα. Τεράστιος τίτλος τῆς «Καθημερινῆς» (18 Σεπτεμβρίου 2016) προειδοποιεῖ: «Ἔρημος χώρα θὰ εἶναι τὸ 2050 ἢ Ἑλλάδα». Καὶ στὸν ὑπότιτλο: «Ὁ πληθυσμὸς τῆς θὰ ἔχει μειωθεῖ μέχρι καὶ 2,5 ἑκατομμύρια»!

- Ἀπὸ τὸ 2011 οἱ θάνατοι εἶναι περισσότεροι ἀπὸ τὶς γεννήσεις.

- Τὸ 2015 ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος ἦταν 10,8 ἑκατομμύρια, δηλαδή, μικρότερος κατὰ 300.000 ἀπὸ τὸ 2011.

- Τὸ 1951 εἴχαμε 155.422 γεννήσεις καὶ μόνο 57.508 θανάτους. Σήμερα;...

Ἡ **γονιμότητα** στὴν Ἑλλάδα ἔχει φθίνουσα πορεία. Οἱ γυναῖκες, πού γεννήθηκαν ἀνάμεσα στὸ 1950 καὶ στὸ 1954 ἔφεραν στὸν κόσμον 2 μόνο παιδιά. Αὐτὲς πού γεννήθηκαν ἀπὸ 1960-1974 ἔφεραν 1,60 παιδιά, δηλαδή, περίπου ἀνά 15 γυναῖκες 2 παιδιά! Τὴν περίοδο 2010-2015 ἡ γονιμότητα στὴν Ἑλλάδα ἔπεσε στὸ 1,34, δηλαδή, περίπου ἀνά τρεῖς γυναῖκες 4 παιδιά!

- Ἡ γονιμότητα ὅλο καὶ κατεβαίνει, διότι πολλὰ ἀνδρόγυνα ἀναβάλλουν τὴ γέννησι πρῶτου παιδιοῦ!

- Τὸ θέμα δὲν εἶναι τόσο πολιτικό. Τί περιμένεις ἀπὸ μιὰ κυβέρνησι, πού περιφρονεῖ τοὺς πολυτέκνους καὶ θέλει στὴ θέσι τῆς οἰκογένειας μὲ πατέρα, μητέρα καὶ παιδιά, νὰ βάλῃ ἕνα αἰσχρὸ, ἀνώμαλο ζευγάρι ὁμοφυλοφίλων;

- Τὸ θέμα δὲν εἶναι τόσο **οἰκονομικό**. Διότι μὲ ἀπίστευτη φτώχεια τὴ δεκαετία τοῦ 1950 ἡ Ἑλλάδα ἀνέβαζε τοὺς δείκτες πολυπαιδείας.

- Τὸ θέμα δὲν εἶναι τόσο **ἐθνικό**.

- Τὸ θέμα εἶναι κυρίως **ἐκκλησιαστικό**.

- Ἡ Ἐκκλησία μέχρι πρὶν ἀπὸ 80 περίπου χρόνια εἶχε **ἐνιαῖα γραμμὴ** στὸ θέμα τῆς τεκνογονίας. Ἡ ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας καταδικαζόταν ἀπὸ ὅλους τοὺς πνευματικούς - ἐξομολόγους.

- Ἡ Ἐκκλησία εἶχε πολλὰ **οἰκογενειακὰ εἰκονοστάσια**. Κάθε σπίτι εἶχε πολλές ἔμψυχες εἰκόνες. Τώρα ἔχει πολλές χάρτινες καὶ ξύλινες ἔγχρωμες ἄψυχες εἰκόνες, ἀλλὰ δὲν ἔχει παιδιά.

- Ἡ Ἐκκλησία ἔχει **σιγήσει** στὸ θέμα τῆς τεκνογονίας. Βρῆκε εὐκόλο τρόπο νὰ κἀνῃ πανηγύρια καὶ λιτανεῖες μὲ ὑποδοχὲς ἀντιγράφων εἰκόνων καὶ ποικίλων λειψάνων, καὶ δὲν ἐνισχύει τοὺς πιστοὺς νὰ τηρήσουν **τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ** στὸ **σωτηριῶδες** ζήτημα τῆς τεκνογονίας.

- Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως πᾶμε, θὰ θάβῃ νεκροὺς, ἀλλὰ δὲν θὰ βαπτίξῃ παιδιά!

- Ἡ Ἐκκλησία, ἂν ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα, ὀφείλει νὰ κηρύξῃ **μετάνοια** πρὸς **μετάγγισι**.

Νέο αίμα νὰ μεταγγισθῆ στὸ σῶμα τῆς Ἑλλάδας, γιὰ νὰ ζήση.

• Ἡ Ἐκκλησία, ἂν ἀγαπᾷ τὰ παιδιά της, ὀφείλει νὰ τὰ στηρίξη **στήν πίστι**. Διαφορετικὰ θὰ ἔχη πολύτεκνες οἰκογένειες λιγώτερες ἀπὸ ὅσους ναοὺς ἔχει! Ἐνῶ κάποτε οἱ **πολύτεκνες οἰκογένειες** ἀποτελοῦσαν τὴν πλειονοψηφία στὴ χριστιανικὴ κοινότητα.

• Ἡ Ἐκκλησία, ἐμεῖς ὅλοι, ὀφείλουμε νὰ πείσουμε τοὺς χριστιανούς, ὅτι σώζονται **ὄχι μὲ μαγικὸ τρόπο**, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιτέλεσι τοῦ **καθήκοντος**.

• Ἡ Ἑλλάδα χάνεται, καὶ μεῖς «γλεντᾶμε» μὲ **θρησκευτικὰ «ἔφέ»!**

Εὐ - ἀθανασία!

ἀρχ/του Δανιήλ Ἀεράκη

Κατ' εὐφημισμὸν! Ἡ λέξις **εὐ-θανασία** κακῶς χαρακτηρίζει τὸ βίαιο τέλος τοῦ σώματος. Στὴν οὐσία της εἶναι καλὴ λέξις, μιλάει γιὰ **καλὸ θάνατο!**

• Εὐθανασία πραγματικὴ εἶναι ἐκείνη, πού ὀδηγεῖ στὴν εὐ-**ἀθανασία**. Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶναι δεδομένη γιὰ ὅλους. Τῇ στιγμῇ τοῦ θανάτου ἡ ψυχὴ πορεύεται στὴν ἀθανασία, οἱ πιστοὶ στὴν ἀθανασία τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, στὸ αἰώνιο βασίλειο τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Οἱ λοιποί, ὅσοι ἀρνήθησαν τὴ δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ, πορεύονται στὴν ἀθανασία τῆς ἀπώλειας (Ἰωαν. ε' 23).

• Εὐθανασία σημαίνει καλὸς θάνατος. Ὁ εὐεργετικώτερος θάνατος εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πάνω στὸ **Σταυρό**. Ὅσοι πιστεύουν στὸ μυστήριό τοῦ Σταυροῦ, αὐτοὶ βλέπουν νὰ ἐπέρχεται ἡ στιγμὴ τοῦ σωματικοῦ θανάτου καὶ βροντοφωνοῦν: «*Θανάτω θάνατον πατήσας*» (Α' Κορ. ιε' 54).

• Εὐθανασία εἶναι καὶ **ἡ ἀφοβία τοῦ θανάτου**. Μιλώντας ὁ Χρυσόστομος γιὰ τὸν Παῦλο, λέει χαρακτηριστικά: «*Οὐ πέφρικε τὸν θάνατον*»! Οἱ πιστοὶ βλέπουν τὸ θάνατο ὡς τὴν πύλη τῆς ζωῆς. Βλέπουν τὸ θάνατο ὡς **μετάβασι**. «*Μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν*» (Ἰωαν. ε' 24).

• Εὐθανασία ἀκόμη εἶναι ὁ καλὸς θάνατος τῶν **μαρτύρων**, πού δὲν ἀρνοῦνται τὸν Χριστό. Βλέπουν τὸ θάνατο καὶ λένε: «*Οὐκ ἐτι, θάνατε, κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης τὸ κράτος σου κατέλυσε*».

• Δυστυχῶς τὸν ὄρο «**εὐθανασία**» χρησιμοποιοῦν καὶ ὅσοι προβαίνουν σὲ βίαιο τερματισμὸ τῆς ζωῆς. Μιλᾶνε γιὰ «*ὑποστηριζόμενη εὐθανασία*» ὅταν οἱ γιατροί, μὲ τὴ βούλησι τοῦ ἀσθενοῦς, ἐγκαταλείπουν προσπάθειες θεραπείας ἢ παρατάσεως τῆς ζωῆς. Κανεὶς ὅμως δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ χρησιμοποίησῃ τὴ βία, εἴτε σὲ ἄλλους (ἔγκλημα), εἴτε στὸν ἑαυτὸ του (αὐτοκτονία).

• Γιὰ τοὺς πιστοὺς πέρα ἀπὸ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν πίστι, ὑπάρχουν καὶ ἡ ἐλπίδα καὶ τὸ θαῦμα. Πόσοι ἄνθρωποι, καταδικασμένοι ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, ἔγιναν καλὰ διὰ θαύματος; Ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ Χριστὸς δὲν παρατείνῃ τὴ ζωὴ τοῦ δοκιμαζόμενου ἀγίου, ὅμως ὅπωςδήποτε τοῦ χαρίζει «*τὸν στέφανον τῆς ζωῆς*» (Ἰακ. α' 12).

• Τὴν ἴδια σχεδὸν ἡμέρα ἔφυγαν ἀπὸ τὴ ζωὴ δύο πρόσωπα.

- Ο ένας πιστός, ενάρετος, σοφός ἐν Κυρίῳ, ὁ σπουδαῖος θεολόγος **Νικόλαος Βασιλειάδης**. Μᾶς χάρισε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ βιβλίον «Τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου». Ἐφυγε μὲ τὸ βλέμμα στὸν οὐρανόν.

- Ὁ ἄλλος δὲν θέλησε νὰ πιστέψῃ στὴ μετὰ θάνατον ζωὴ. Θέλησε νὰ φύγῃ ὅπως ἔφυγε. Τὴν ἀναχώρησί του τὴν ὄθησε «μὴ ὑποβοηθούμενη εὐθανασία».

- Τραγικὸς ὅποιος φεύγει χωρὶς Χριστόν. Δὲν θὰ τὸ σχολιάσουμε.

- Ἀλλὰ καὶ δὲν μπορούμε, μὲ ἀφορμὴ τὸ τραγικὸ περιστατικόν, νὰ σπεύδουμε νὰ νομιμοποιήσουμε τὴν «εὐθανασία»! Ἄς σεβασθοῦμε τὶς τελευταῖες στιγμὲς κάθε ἀνθρώπου. Τὶς σέβονται τὰ περισσότερα κράτη. Ἐμεῖς θὰ πρωτοτυπήσουμε στὴν τραγικότητα;